

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

13 MART ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/11 No: 602
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

2018'in 4. çeyreğinde
ekonomide %3 küçülme yaşandı

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Her güne bir gün

@kaansezyum

Her gün diğerinden daha iyiye gitmesi gerekiyor gibi geliyor insana ama nedense bazen pek de olmuyor bazen. Tam kıcını toplar gibiyken aniden işler karışıyor. Nedendir bilinmez her sabah daha kötü gibi geliyor bazen. Bazı sabahlar daha kötü, bazı sabahlar daha az kötü. Kafadaki hayata yaklaşıyor musun, yoksa ondan uzaklaşıyor musun belli olmuyor...

Artık hayat zaten bir nevi 'deneyimler' bütünü haline geldi çoğu insan için. Gerçek lüks cepte para olmasından çok ne kadar çok şey yaşadın o mudur? Yaşamak istemesen bile bir yandan da istemeden yaşadığın şeyler de kafanı karıştırıyor. Bazen yer düşünüyorsun, kafayı vurmali, oraya buraya çarpmalı. İşte o zaman biraz daha uyanıyorsun. Bir rüya gibi yaşıyorsun bazen. Çok uyuyorsan rüyalar da birbirine giriyor. Uyurken bile sakatlanma ihtimalin var. Risk her yerde...

Bahar geliyor, insanlar tekrar yaşadıklarını hissetmeye başlıyor inceden. Gençlik ve hayat yine çiçek açıyor. Artık daha da sert geçiyor baharlar. İnsanlar daha aç, daha açgözlü, eskisi gibi kontrollü

değil. Millet ne kafalar yaşıyor belli değil. Mekanlarda tuvalet uyrukları bitmiyor. Günler gecelere bağlıyor, gençler kendilerini yakıyor...Yapmayın, yakmayın da diyemiyorsun, herkesin kendi hayatı. Ne kadar yanabilirsin bitene kadar belli değil, belki bugün söneceksin, belki birkaç gün sonra. Herkes benliğini kaybetmiş gibi.

İşin ilginç artık ortamlar da değişmiş. Mekanlar, sokaklar ağzına kadar dolu. Dolabilen yerler tabii. Birçok yere artık kimse gitmek istemiyor. İnsanlar evlere saklanıyor eğlenmek için. Aynı Ortadoğu'daki bazı ülkeler gibi. Hep anlatırlardı da inanmazdım... Kaçan kaçıyor, kaçamayan bir yerlere saklanıyor, kimse görünmek istemiyor. Bir yandan da her an görünmek istiyor. Artık ne kadar görünürsen o kadar 'var'sın. Storiler boyunca kendini anlatanlar, gösterenler de bunun eseri. Herkes kabul edilmek, herkes tanınmak, herkes imrenilmek, beğenilmek istiyor. Zamanın tuz ruhundan kaçış yok...

İşler giderek acayip hallere, oluşlara evriliyor... Kendini pazarlayanlar, satanlar, kısa zamanda zengin olmak, ünlü olmak isteyenlerle sarılıyor çevremiz. Çevre de içeriğini bozuyor zamanla ve hızla. Bozulmak da doğaldır belki, bir evrimdir belki. Kim

bilebilir?

Bütün bunların içinde iç huzurunu nerede bulacaksın? Kendi işini, kendi ilgi alanını nasıl genişleteceksin? Her şey mümkün. İster otur çalış, merak ettiğin her şeyi öğren, istersen sabaha kadar insanları tüket. Artık elinin altında çoktandır. Zaman hiç durmayan bir nehir gibi, rüzgar gibi esip duruyor. Saçlarımızdan, cildimizden, ellerimizden kayıp gidiyor.

Zamanı tutmaya çalışırken eller boşluğu sarıyor gibi. Oysa zamanı deneyimlerinle ve kendini geliştirerek elinde tutabiliyorsun sadece. Tüketmenin, bitmenin sonu yok. Var tabii sen bitince her şey bitiyor. O yüzden kendine ve çevrene iyi bak, onlar da sana iyi baksın ki birbirinizi hayatta tutun. Hayata tutun.

Yeniden güneş yükseliyor, yeni günler göreceğiz umarım hep birlikte görürüz. Yoksa bir yere gitmeden çoktan buralardan gitmiş olacağız.

Baharın sonrası yaz, bunu da unutmamak lazım. En güzel aylara girdik. Hep birlikte uzun yıllar, uzun mevsimler görüşmek, konuşmak, paylaşmak dileklerimizle. Sevgiler.

æ Merhaba.

æ “Ne olursan ol yine gel”, Mevlana’ya değil, Ebu Said Ebu’l Hayr’a ait. Fakat öyle bir şey ki, sanki bu sözü Mevlana söylemiş gibi düşündüğümüzde daha güzel oluyor. Bu arada Mevlana demişken, Konya’dan da bahsetmeden geçemeyeceğim. Konya gerçekten inanılmaz büyük bir şehir. Geçenlerde Konya’daydım. Turne hesabı. Aracımla gitmiştim. Ertesi gün de Antalya’ya geçecektim. Konya’dan çıktım yola, aradan üç saat geçti, hala Konya’dayım. Bence Mevlana bu yüzden bile Konya’da kalmış olabilir. Bakmış gidemiyor Konya’dan, “kalayım madem Konya’da” demiş, ve öyle Konya’da kalmış olabilir. Mevlana çünkü zaten gezgin biri. Tamam davet alıyor da gidiyor Konya’ya ama, orada kalması çok ilginç. Gezen biri çünkü. Bağdat, Mekke, Medine, Kudüs, Şam, Halep, Malatya, Malatya’da az kalmış, Erzincan, Niğde... çok gezmiş. Konya’dan çıkamayınca Konya’da kalmış sanki. Sevmiş de demek ki Konya’yı. Böyle işte. Resmen böyle bence işte.

æ “Yaş otuz beş, yolun yarısı eder”, bir şiir değil bir temenni. Cahit Sıtkı Tarancı ez az yetmiş yıl yaşamak istiyordu, kırk altı yaşında yaşama veda etti. Cahit Sıtkı Tarancı’nın isteği makul gibiydi aslında. Ertuğrul Akbay bu konuda kendisinin bile inanmadığı bir ütopuyla çıktı karşımıza. “Yaş Yetmiş Beş, Yolun Yarısı” adında bir kitap çıkardı. Yüz elli yıl yaşamak istiyordu. Seksen’inde ayrıldı kendisi de dünyamızdan. İnsan böyle bir şey. Enerjisi olabileceğini düşündüğü yıllara kadar yaşamak istiyor. Çünkü insan böyle bir şey. Kim yaşamak istemez. Kim yeryüzü nimetlerinden, güzelliklerinden, yeri gelince kederlerinden hüznlerinden duygu sahibi olmak istemez. Kim istemez.

æ Kendi omzunu öpmeyen hemen hemen hiç kimse yok. Herkes kendi omzunu öpüyor. Kah boş bulunup öpüyor, kah canı çekiyor öpüyor. Mutlaka bir şekilde o omuz öpülüyor. Hiç öpmeyen de var. Arada çıkar böyleleri de. Ama genelde bu omuz öpülüyor. Omuz öpmek başka bir şey. Omuz öpmek, insanın kendisini boydan boya öpüp takdir etmesi aslında. Başkasının omzunu öpünce de öyle. Omuz öpmek öyle. Omuz öpmek başka hiçbir yer öpmeye benzemez. Omuz öpmek insanın en yüce duygularından biri. Kesinlikle öyle. Bizler omuz öptükçe mutlu insanlar olacağız. Bizler omuz öptükçe gelecek kuşaklara harika bir miras bırakacağız. Bizler omuz öptükçe her şey çok daha güzel olacak. Birbirimizi daha iyi anlayacağız. Yeri gelecek piçlik yapacağız belki ama özümüzde iyi insanlar olacağız. Çevremize daha duyarlı... ne bileyim, güzel olacak işte. Öpelim arkadaşlar. Biz bu omuzları öpelim. Öpelim ki nefaset kazansın. Öpelim ki çocuklarımız daha yaşanır bir dünyanın neferleri olsun. Hey yavrum hey.

æ Yemeği hızlı yerim. Bir an önce bitsin isterim. İşim var gücüm var. Halla halla ya. Ama işte bazen de yanlış anlaşılıyor bu. Ankara’ya gidiyordum uçakla geçen Cuma. Sandwich ikram ettiler. Hızlı hızlı yedim tabii. Tam ağızımı siliyordum ki, yanımda oturan kadın, “bunu da yer misiniz” diyerek kendi sandviçini uzattı bana. Dedim “yemem, nasıl bir aç gibi yediysem demek ki” dedim. Güldü kadın. Sonra anlattım işte. “Böyleken böyle” dedim, “aslında” dedim “durumlar böyle” dedim. Sonra da tanıştık. Kendisine kitap hediye ettim. İstanbul’un Kuşları. Akşam da oyuna davet ettim. Sanırım gelemedi. Ne bileyim, böyle işte. Böyleken böyle işte. Tamam mı işte. Te.

æ Kırmızı ışığım sönmüş. Biliyorsunuz benim evin penceresinden uzaklara doğru baktığımda, uzaklardaki gökdelenin yanıp sönen ışığını görür, mutlu olurum. Açısı da öyle güzel ki. Tam karşımda yanıp sönüyor. Bir kırmızı ışık daha var aynı gökdelenin çatısında, karşımdaki caminin minaresine denk geliyor, ona ayrı bir açıdan bakmazsan o görünmüyor. Geçenlerde de sis oldu. Göremedim. Çok baktım ama bir türlü göremedim. O gece mutlu uyuyamadım. Mutlu uyumak ister çünkü insan. Olmadı, olmadı. Nasıl mutlu uyuyaydım. Işığımı göremeden geçen günümün gecesinin uykusunda ben nasıl mutlu uyuyaydım acaba. Ertesi günün akşamını zor ettim. Akşam olup da ışığıma baktığımda ışığın yanmadığını gördüm. “Dünki sisten dolayı mı arıza yaptı acaba” dedim. Balkona çıkıp diğer ışığa baktım, diğer ışık yanıyordu. Diğer ışık da güzeldi ama benim asıl ışığım öbür ışığı. Öbür ışık olmadan ben bir yanım hep eksik olur ama. Hep ama. Benim asıl ışığım öbür ışık çünkü. Öbür ışiksiz yaşayamam. Yaşayamıyorum da zaten. Aradan günler geçti ve öbür ışığım artık yok. Bence ekonomik kriz sebebiyle oldu böyle. Elektrik faturası fazla geldi bence. “Tek ışık yeter” diye düşünmüş olmalılar. Birkaç gün daha dayanıp kendileriyle konuşmaya gideceğim. “O zaman öbür ışığı yakın madem, diğerini söndürün” diyeceğim. Umarım beni anlarlar. Anlamazlarsa bu yazıyı okuturum. Yine de anlamazlarsa analarını s.keym ben artık onların, ben burada resmen ruh hastası oldum. Köşemi de küfürle bitirmek istemezdim ama ben ne yapayım artık.

æ Hoşça kal.

“HEY”
15 Mart Cuma / Kadıköy Bahane / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 29
16 Mart Cumartesi / BKM Mutfak Çarşı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
20 Mart Çarşamba / Bursa Podyum Sanat Mahal / Saat: 20.30 / bilgi: 0224 453 61 00
23 Mart Cumartesi / İzmir Alsancak Sardunya / Saat: 21.00 / bilgi: 0541 368 82 80

KÖTÜ GÜNLERİ
ÖNEMSEMİYORUM
ÇÜNKÜ O GÜNLERİN
NE GETİRECEĞİNİ
BİLİYORUM...

BİRİLERİNİ
ÖNEMSEMİYORUM
ÇÜNKÜ GÜNLÜK KİŞİ
ÖNEMSEME KONTENJANIM
1’LE SINIRLI...

SENİ
ÖNEMSEMİYORUM
ÇÜNKÜ SENİN
KİMSE BAKMADIĞINDA
BAŞKA Bİ SEN
OLDUĞUNU BİLİYORUM

FİKİRLERİNİZİ
ÖNEMSEMİYORUM,
ÇÜNKÜ YAŞ İLERLEDİKÇE
ANLAYACAĞIM ŞEYLER
OLDUĞUNU SÖYLEYİP
DURDUNUZ...

...AMA AŞIK KONUŞAYIM
ARADA ÖNEMSEMİK
İSTEDİĞİM OLUYO...

...VE ARADA
ÖNEMSENMEK
İSTİYORUM...

...AMA ÖNEMSENİĞİMDE
BORÇLU QIKIYORUM...

...ARTIK
ÖNEMSEMİYORUM
ÇÜNKÜ BUNUN
AYARINI HİÇBİ
ZAMAN TUTTURAMADIM...

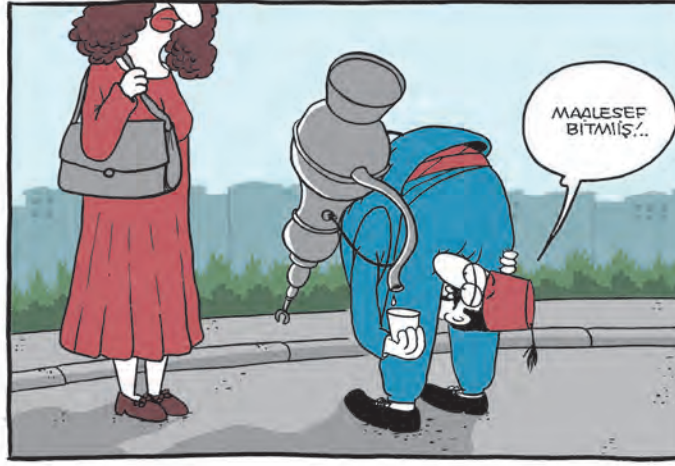
YAŞADIĞIM KÖTÜ ŞEYLERİ
Bİ MEYVE OLARAK
GÖRÜYORUM

ÖNEMSENMEYECEK KİŞİ
VE KISIMLARI ATIYORUM

ÇÜNKÜ ÖZGÜRLEŞTİRMENİN
ÖNEMSEMİK VEYA ÖNEM-
SENMEK İSTEMEKTE
ÇOK DAHA KIYMETLİ
OLDUĞUNU BİLİYORUM

Seksenlerde okula gitmiş her oğlan çocuğu bilir ki, her sene sınıfta birileri en azından bir gün, okula babasının evrak çantasıyla gelmiştir. Şifreli, sert, köşeli bu çantalar elbette dışarıdan bakıldığında 8-15 yaşları arasındaki bu oğlan çocuklarını

gerçek birer denyo olarak göstermiştir ama aralarında ilkokul üçe giderken bir iki haftalığına benim de bulunduğum bu denyolar ordusu, okula boylarından büyük o evrak çantalarıyla giderken bir kasılırlar ki sormayın gitsin. Hayır, ne oluyor okula babanın evrak çantasıyla gelince? Bilmiyorum, bilmiyoruz. Ama oğlan çocuklarının böyle denyolukları vardır, bakın kızlar yapmazdı mesela böyle şeyler.

İşte o çantalar, bir süredir kafamı kurcalıyordu. Zira biliyorsunuz, o çantalara "bond çanta" denirdi. Babalarımızın şifresini 000 olarak, yani hiçbirimizin babası sanayi casusluğundan falan çekinmediği için şifresiz olarak kullandığı çantaların şifresini biraz kurcalayıp hemen 007 yapar ve içine koyduğumuz Hayat Bilgisi kitabını koruma altına alarak ajanlığın gizemli dünyasına yelken açardık. İddia ediyorum; nasıl ki Türkiye'deki banka kartlarının %80'inin şifresi bir zamanlar 1453, 1903, 1905, ve 1907'den oluşuyorsa ilk ve ortaöğretim kurumlarındaki bond çantaların şifrelerinin de %80'i 007'di. Niye? Çünkü James Bond olmak bunu gerektirirdi.

Babalarımızdan ödünç aldığımız çantaların 007 yaptığımız şifreleriyle, içinde James Bond'un baş düşmanı Spektra'yı yok edecek silahın planları ya da Rusya'dan çaldığımız Ruslara ait balistik füzelerin yerlerini gösteren çok gizli haritayı taşıyormuşçasına Taşanlar Marketin önünde süt kasalarının üzerine oturmuş çekirdek çitleyen Şükrü Abi'ye filmlerden gördüğümüz gibi sadece başımızla selam vererek ağır başlı adımlarla okula, ilçemizi tanıyalım ünitesi kapsamında kaymakamın görevlerini öğrenmeye giderdik. Bakkal Şükrü Abi muhtemelen arkamızdan dalgasını geçirdi ama biz etrafımıza gerçek bir James Bond ışığı yaydığımızı çok emindik.

İyi ama neydi bunun hikmeti? Zira James Bond hiç de öyle 9'un 1'i memur gibi evrak çantasıyla gezen bir adam değildi. Hatta bu yazıyı yazmaya karar vermeden önce oturdum bütün James Bond filmlerini izledim ki bu total toplamda 26 film ediyor ve günde iki film den iki hafta sürdü. Filmi de öyle kafana göre seyreder misin, her sahnede "Bond çanta var mı?" diye dikkat kesiliyorsun. Sonuçta A Haber'e metin yazmıyoruz, yanlış yazsak, keskin dikkatli Uykusuz okuru anında mailleriyle uyarıyor. Ben kalkıp "Hiçbir James Bond filminde James Bond'u evrak çantasıyla görmüyoruz," yazsam, en az on tane okur "Abi yanlış var, şu filmin 44. dakikasında kendisini bond çantayla görebilirsin," diye mail yazacak. Uykusuz okuru gerçekten de hataları affetmiyor arkadaş, mizah dergisine mi yazıyoruz International Journal of Trivial Affairs dergisine makale mi beğendirmeye çalışıyoruz belli değil.

Yaklaşık iki haftalık film maratonunun sonunda gördüm ki James Bond ve bond çantasının birlikte görüldüğü tek bir sahne, Rusya'dan Sevgilerle filminde geçmiş. Hani şu İstanbul'da çekilen, Bond'un Yerebatan Sarnıcı'na falan girdiği filmde. Valla adam şimdiye kadar filmlerinde benim sayabildiğim 198 kadeh içkiye ek olarak yarım şişe rakı içmiş ve rakı bile bond çantadan daha fazla yer tutuyor Bond dünyasında. (Rakı'yı da elbette Rusya'dan Sevgilerle filminde içiyor) E o zaman neydi bir arada tutan şey, evrak çantası ve James Bond'u? Neden maliye müfettişi kılıfına girmiş bir ilkokul öğrencisinden başka bir şey olmadığımız hâlde kendimizi uluslararası casusluk dünyasının bir ferdi olarak görüyorduk? Niye James Bond'a Kocasinan Vergi Dairesi'nde çalışan bir devlet memuru rolü biçiyorduk? Gerçi James de majestelerinin hizmetinde bir devlet memuruydu ya, ayrı mesele.

Sanırım bu soruların cevaplarını hiçbir zaman bulamayacağız. En azından ben bulamayacağım zira ne zaman bu soruyu sorsam oturup Bond filmlerini izlemeye başlıyorum. Bir başka sefere de sizinle "Acaba James Bond'un Casino Royale filminde içtiği kadar içkiyi içsek ne olur?" sorusuna cevap arayışımızı ve film den yarıda çıkışımızı daha doğrusu filmin bizden çıkışını veya içimizin dışına çıkışını anlatırım.

"Çılgın bir sevdası yoksa anlatacak insanın nesi kalır ardında?"
Hakkı Özkan - Gül Sesleri'nden

• Saate tenezzül edecektiniz, zamanımızı niye çaldınız?

• 'Orda bir köy var uzakta' şarkısında "Gitmesek de görmesek de"yi daha ilk duyduğumda, 'Gitmicek' diye düşünmüştüm. 'Hiç gitmicek!..' Nerden belli, hüzün kisvesi altında "Lay-lay-lay-lay-laa" diye, gitmekten yırtmanın hazzıyla coşmasından belli!..

• Etrafında dolanıp da tam yakalayamadığın espri... Varsın biliyorum... Ruh gibi bişeysin... Hayır, ruh... Spirit di mi ruh... Espri, ruh, bunlar aynı... Espiritüel, doğal spiritüel...

• Tabak kırıldı, toplarken parmağımın ucu kanadı, "Hay aksi" diye saydırırken, bi yandan da kanımın ilk topak olduğu halin yoğun kırmızısını pek beğendim. O ne güzel nar gibi kırmızı. Nokta kanama geçince, 'İçimde şıkır şıkır renk var' diye düşünüp sevdim...

• Düzenli olarak, İstanbul'da buluşup "Aslında kır kasabasına yerleşmek lazım" diyen adama, "Bi yanlış mı yaptık birader, niye gidiyon" diyemin geliyo. Susuyorum gidiyo...

• Hayal'siz olmaz. Hayal, Rüya'nın senaryo ekibi. Hayal kurmak zorundayız çünkü bizden önce kurulmuş bir hayalin gerçeği, varlığımızı hayal mefhumu belirledi...

• Paparaziden şikayet eden ünlü, sen niye ilk fırsatta dedikodu peşindesin?!

• Aynı anda Uruguay, Afganistan ve Jamaika'nın fahri konsolosluklarını üstlensem, fazla laf olur. Üç cephede dostluk bile zor, birbirine karışır!..

• Bi dönem çalıştığım reklam ajansında, mizah dergisi tipinin adını, lakap yapmıştı personel, 'orjinal şaka' niyetine...

Katar'daki futbolcu gibi hissettiydim kendimi...

• İki elini arkada kavuşturup 'dede yürüyüşü' yapan

oğlan çocuğu... Gördüm müydü, takipteyim!..

• Gaziantep şehir sınırlarının dışındaki mahallenin adı 'Şehre Küstü' adını taşıyomuş.

Kitapta okudum...

• Hadi, sevmemem de bankayı anlarım inceden; müessese, paraları tutuyo, koruyo çok insan adına. Peki ama BANKER ne? Neyin peşindesin banker? Banka eri misin, tam nesin? Niye adam halinde kurumsallaşmaya meyllendin?

Hayır çok mu sevdin parayı, faizi, alışverişi? 'Nerdeyse bankayım' mı diyosun?

En son anlayacağım profesyonel ruhsun banker, hiç görüşmeyelim!

• Azalarak Bitsin: Cennet ile cehennemi sözde harmanlayan 'Cehennem' kavramı...

• Gökçeada'da asteğmendi abim Ahmet, ailece ziyarete gitmiştik, sene de 1990. Hasret giderdikten sonra, bize askeri konuk odalarında yer bulundu, yerleştik. Gece uykuyu tutmadı, kitabı-kağıdı-kalemi alıp dışarı çıktım. Vakit ilerledi, dalıp

gitmişim işaretlere, birden sivil giyimli bir adam belirdi. "İşıkları kapatıcım" dedi. "Peki" dedim. "Geç oldu, siz yatmıyo musunuz" diye sordu. "Bi sakıncası yoksa oturmak istiyorum" dedim. Biraz yüzüme bakıp "Peki" dedi. Ertesi sabah anlaşıldı ki, o adam alay komutanı Engin Alan'mış. Ben ne bileyim ben!..

• Pansiyondaki küçük televizyonu, hiç karıştırmadan ilk seferinde düzgünce açabilen adamı yapalım cumhurbaşkanı... O, kalan sorunları da gözer!..

• Muhtara gitmeyi ne kadar sevdiysem, notere de o kadar ısınmadım...

• Sait Faik Abasıyanık ve Cihat Burak, bir gece sağlam içerler. Kahvehane benzeri bir dükkanın önünden

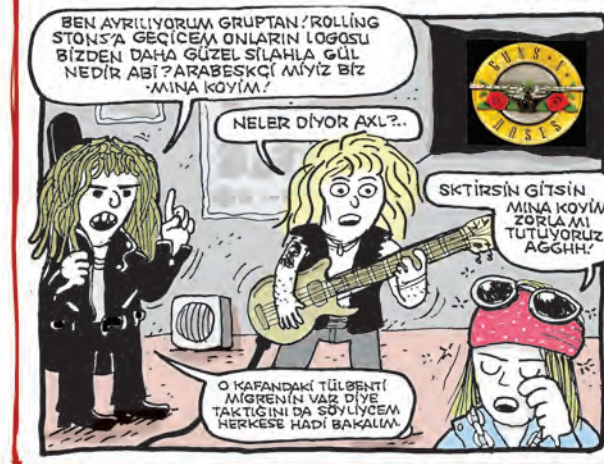
geçerken, içerde biralar olduğunu görürler ve bir kısmını almak isterler. Fakat dükkan kapalıdır. Cama vururlar. İçerdeki personel 'kapattık' işareti yaparlar. Cihat Burak, Sait Faik'i kolundan tutup götürür. Lakin biraz sonra Sait Faik, arkadaşının kolundan çıkar, şapkasını iyice gözlerine kadar indirir, gidip kapalı mekanın camını kırıp içeri girer! "Bira verin bana" der. Biraları hemen verirler ama polisi de aramışlardır. Memurlar gelir. Arkadaşlarıyla beraber birasını içen Sait Faik, yanına gelen polise "Ben yazar Sait Faik, endişe etmeyin, ben size uygun zamanda uğrarım" der. Polis kabul eder ve gider... Cihat Burak'ın anılarında okuyan bir arkadaşım anlattı, aktarmasam delirirdim!!

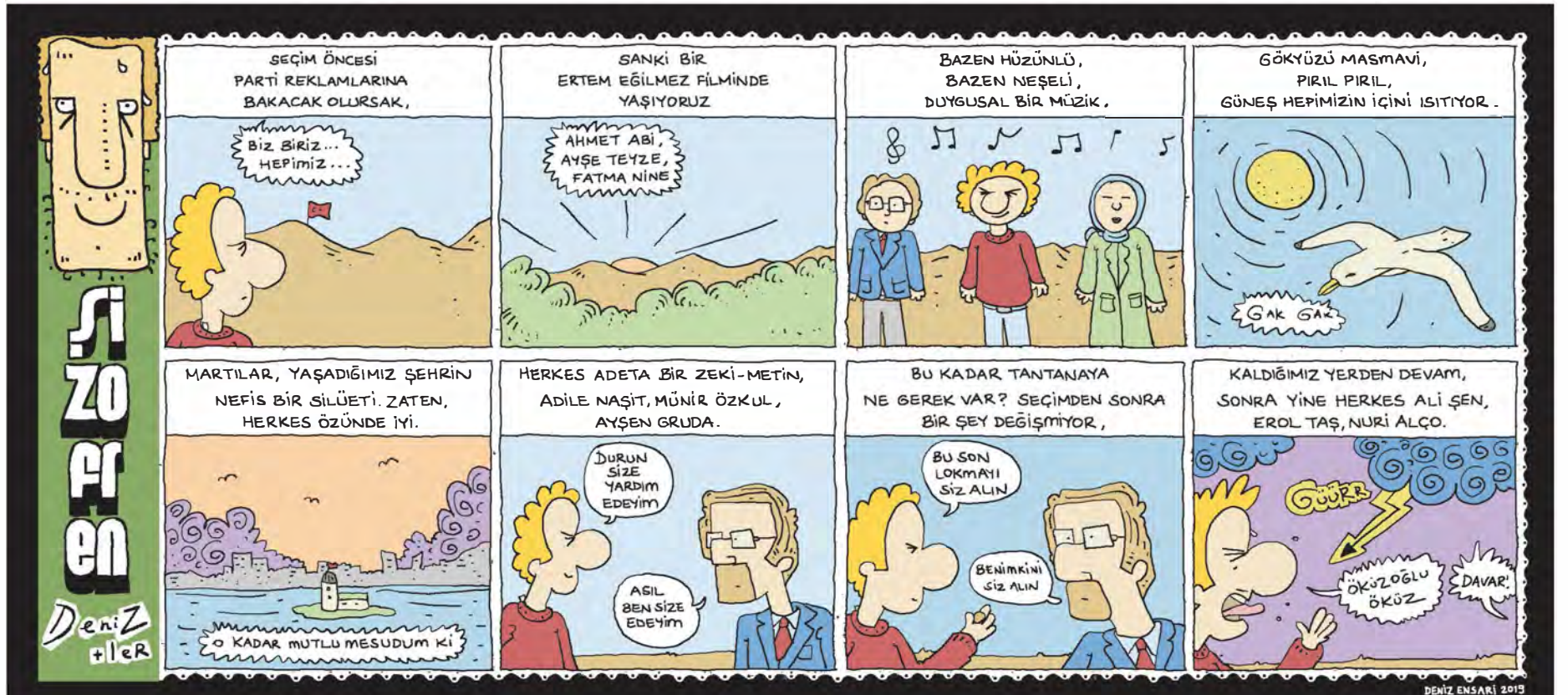
• 'Mister No' adıyla ve sıfatıyla sandviç satıyolar, bildiğin içgen sandviç! Marka satın mı alındı, kiralandı mı, hem çizgi roman hem gıda olarak tescili aynı adamda mı? Yoksa bildiğin indirella mı?

vedatozeniro@gmail.com

Mustafa Satıcı

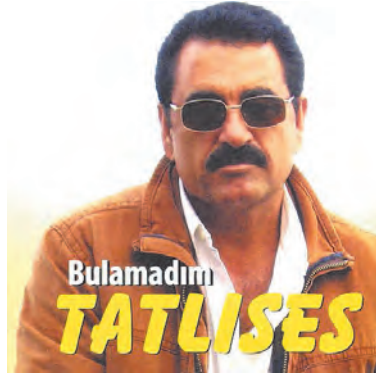
YİĞİT ÖZGÜR

Burası bir gözlükçü ve aynı zamanda kasabanın iki bilgisayarısından biri. Gözlükçünün aynı zamanda bilgisayar olması kimseyi şaşırtmıyor, çünkü neden şaşırsın? Gözlük almak isteyen gözlük alır, bilgisayar almak isteyen bilgisayar alır, bilgisayara oyun almak isteyen oyun

alır. Gözlükçünün vitrininde gözlük giydirilmiş klavyeler, bilgisayar oyunları ve muhasebe programı kutuları kimseyi şaşırtmıyor, çünkü neden şaşırsın? Onlar da allahın yarattığı birer varlık ve onların da şık havalı güneş gözlüklerine ihtiyaçları olabilir. Kasabalıları şaşırtmak çok zor. Hiçbir vitrin düzenlemesinden etkilenmiyorlar, onlara her şey normal ve olağan geliyor. Güneş gözlüğü takan bir güneş gözlüğü düşünün. Bundan bile etkilenmiyorlar. Vitrinlerden etkilenmedikleri için doğru düzgün alışveriş de yapmıyorlar. Eşyanın büyüüne kapılmıyorlar, vitrine bakarken kendilerini güneş gözlüğü takan bilgisayar klavyesinin yerinde hayal etmiyorlar. Bu vitrinde güneş altında durmaktan sararmış bilgisayar klavyesi bile güneş gözlüğü sayesinde yakışıklı duruyor, onun yerinde ben olabilirdim, o yakışıklı ben olabilirdim. İşte bunu düşünmüyorlar, güneş gözlüğü satın almıyorlar. Kasabada herkes İbrahim Tatlıses'in o sene çıkarttığı albüm kapağında giydiği dikdörtgen camlı güneş gözlüğünü kullanıyor. Estetik olarak o stardart belirlenmiş. Erkekler, kadınlar, orta yaşlılar, dedem, memurlar ve pazarcılar; güneş gözleri aldığında hepsi birden İbrahim Tatlıses'e dönüşüyor.

Başka hiçbir şeye dönüşme ihtiyacı hissetmiyorlar. Bilgisayar ya da bilgisayar oyunu zaten almıyorlar. O yüzden gözlükçü / bilgisayar batmak üzere.

Gözlükçü / bilgisayarının batması ise en çok benim işime gelmez. Çünkü:

1) Okulda bulunmadığım zamanların çoğunu bilgisayarcıda yancılık yaparak harcıyorum, bilgisayar kasası açıyorum, disket kopyalıyorum, bilgisayarının sahibi Doom oynuyor ensesinin arkasından çok hızlı nefes alarak onu izliyorum, "öyle yap, böyle yap, onu da vur, buna da ateş et" diye bağıriyorum. Bundan büyük bir keyif olamaz.

2) Bilgisayarının vitrininde Yargıç Dredd filminin kutulu orjinal oyunu var. Onu arzuluyorum. Dükkan batarsa belki bana verirler diye hayaller kuruyorum ama haciz gelirse kutulu orjinal oyunu ve kutuya giydirilmiş şık klasik / spor güneş gözlüğünü de alıp giderler mi icra memurları? İşte bundan emin olamıyorum. Dükkanın sahibine de soramıyorum. Böyle şeyler sorulmaz gibi hissediyorum.

Ama yolun sonu aşağıdan yukarıdan gözüktüyor. Dükkanın sağlıklı bir iflas sürecine girdiğini anlamak için işletmeci olmaya gerek yok. Dükkanın içinde sabahdan akşama sadece Doom oynanıyor. Bilgisayarcı, gözlükçü, gözlükçünün muhasebecisi, komşu dükkandaki gümüşçü sırayla oynuyorlar, arada sırada bana da oynatıyorlar.

Ben çok meraklısı değilim, evde bilgisayarımda yüklü güzümün nuru Doom. Elli kere bitirdim, cehennemin babaeskili piçi oldum. Dışarıdan bakınca dükkanda iflas süreciyle ilgili endişeli olan tek insan ondört yaşındaki bir ortaokul öğrencisi olarak gözüktüyor. Üzücü bir tablo.

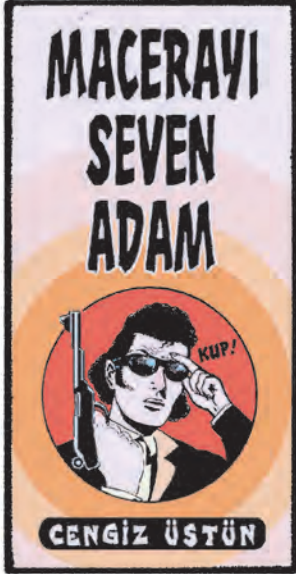
Yargıç Dredd oyununu doğal yollardan alamayacağım için (bugünün parasıyla 150 lira gibi bir para istiyordu gözlükçü) akıl almaz ve sapıkça bir planla gittim dükkan sahibine. Benim babamın marketi var, sizin ise vitrininizi biraz daha göz alıcı bir şekle getirmeniz ve acilen gözlük ve / veya bilgisayar satmanız gerekiyor. Birlikte nasıl çalışabilir, iki tarafında karlı çıkacağı bir düzenlemeye gidebiliriz? İlginizi çekmeyi başardıysam planımı anlatıyorum: Ben babamın marketinden

on kutu falan alüminyum folyo çalayım, sizin vitrininizi komple alüminyum folyo ile kaplayalım. Güneşin kör edici ışınları alüminyum folyodan yansıyıp kasabalıların gözlerini kamaştırdığında güneş gözlüğünün aslında bir lüks değil bir ihtiyaç olduğunu anlayacaklardır. Bunun karşılığında sizden tek istediğim orjinal kutulu Yargıç Dredd oyununu bana vermeniz.

İnanılmaz ama bu söylediklerim insanlara mantıklı geliyor. Dükkanın tahminimden de hızlı battığının bir işareti olabilir. Gözlükçü "baban kızmazsın, sonra gelip bize sıkıntı çıkartmasın?" diye soruyor. "Hiçbir şey olmaz, siz o işi bana bırakın" diyor. Asıl söylemek istediğim ise şu: Bilmiyorum, öngöremiyorum, umrunda değil, suç işlemeyi göze aldım, ne olacaksa olsun.

Devam edecek...

14 Mart 2019 - 18:30 Karaköy - Osmanlı Bankası Müzesi

Devamı ve sonu haftaya...

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Neyle geleceksin otobosla mı/ kuşla mı"

Metin Eloğlu

Huysuz/kaypak/ikircikli mikircikli falan filan olmalıydı güya. Kararsız. Müteredit. Olmadı. Ardarda, birbirine benzeyen epey de istikrarlı denebilir, sıcak günler. Mayıs' a daha mı fazla benziyor.(biraz tedirgin edici) "Sıralı doğum" da az önemli değil. Daha soğuk bir Mart'ı tercih ederim ben. Kendi adıma.("Mart havası gibi" denileni) Kazma kürek? Onu da yaktırsın bazen. O da hoş. Bir türlü kaldırmaya kıyamaz, içim elvermez, taa Haziran başlarına kadar devam ederdim. Yakmaya. Soba. En azından akşamları. Ateş ve duman. O ikili. Onları seyretmek. Bir ayın gibi. İkisi de çekilip gitti hayatlarımızdan.

Evlerimizden. Kupkuru alevsiz/ ateşsiz boş evler. Aşağıda, çanak gibi o koca boşluk. Yüzlerce bina. Karşıda. Hiçbirinin (hiçbirimizin) bacası tütmüyor. Tek bir tane olsun. (kışın da aynı) (Bazen fırının, o ince beyaz dumanını görünce sevinirim) En büyük, en eski beddua; Büyük lanet; O gerçekleşti işte: "Ocağın sönsün" Düğüne çağrılmayan cadı'nın, büyücünün laneti. (ona da yazık, niye çağırılmıyorsunuz, ayıp şey, yazmıştım) Binlerce, on binlerce yıllık kutsal ateşlerimiz.

Söndü gitti. Hepsi. Evlerimizin ruhu. Kanı. Canı. "Bir ev çizim" dendiğinde; yılan gibi kıvrıla kıvrıla taa kapısının tam önüne kadar giden bir yol, ve bir de bacasından dağılan koskoca bir duman kütlesi. Yukarı doğru. O şekil çizerdik. Hepimiz. İlkokulda. Bütün çocuklar. O ikisi olmazsa olmaz. Ev mi o. Dumansız. Hayat o işte; o kara duman. Kalem ucunu, sert sert bastıra bastıra, içiçe döndüre döndüre yaptığımız arap saçı gibi, kıvrır kıvrır o dumanlar... (Şimdi nasıl yapıyorlar acaba, dumansız mı çiziyorlar?) ("Bir kömür dumanıyla tütsülendi akşamlar"/F. N. Çamlıbel- o da bitti gitti, evler, sokaklar-) Bir aralar, büyükçe camlı penceresinde (gizli bir mini vantilatörün rüzgârıyla) pır pır kıpraşan, üçgen şeklinde bir kumaş parçasından olma sahte alevleri olan (ışılmalı yanmış kor şeklinde de plastik odunları modunları...) bir çeşit elektrik sobaları vardı. Görüyordum orda burda. Ne oldu onlara? Onlara bile hâllenebilirim. Keşke alsaydım bir tane. Yazık.

Ateş: binlerce yıllık kutsalımız. Yüzbinlerce yıl mağaralarda başında oturup alevleri seyrettik. Öyle hemen, ha deyince unutulup bir kenara kaldırılamıyor. Yangın görünce mihlanıp kalışımız. Hipnotize olmuş

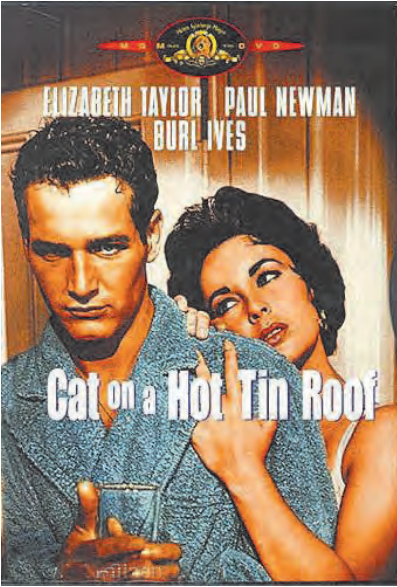
Metin Eloğlu 1927-1985

gibi. Ondan işte. ("Yangın seyretmek" deyince: Büyük Rus yönetmen Andrey Tarkovsky'nin bir filminden çok daha fazla bir şey olan, ünlü "Ayna" sında o ahşap kır evinin yağmur altında yanışı. Yangını seyredişleri. O büyüleyici sahne. Görmediyseniz mutlaka izleyin bence.--o sahneyi tekrar tekrar seyretmek için: "The Mirror Fire scene" falan filan gibisinden bir şeyler yazılırsa o satıra, var.Vimeo'da, Youtube'da--vakti sınırlı olan dahi sadece ona bir göz atabilir--)

Gelmiş geçmiş bütün kültürlerde kırkbin türlü ateş tanrıları. Tanrıçaları. Ateş mabetleri. Ateş arabaları. Ateşten atlar. Sürüsüne bereket. Eski Türklerde de hakeza: aynı. Ünlü Cengiz Han kanunlarından, buyrun: "Ateşi suyla söndürmek, ateşe bıçak değdirmek" Yasak. İlk sobaya deyince öğrenirdik. Hayat'ın o yanı. Bebekken. "Cızzz o" derlerdi. Anneler, sobayı işaret edip. Sobayla mesafeyi. Ayarlamalar. Zor meseleler.

Hala tam öğrendim diyemem. ("Aşk" da hep "ateş"le tarif edilir.--Hele hele ilk aşk--sobanın tıpkısı)

Sobalar gitti ama, gece gündüz mum yakarım ben. Evde. Gidip gidip bakarım. Mum azaldıysa çekmece. Telaşa da kapılırım. Elimizde kalan o. (mumlar da olurdu evliya türbelerinin önlerindeki pencerelerin parmaklıklarının hemen dibinde. Bir kuytuda. Sabaha kadar yanarlardı. Gelen geçen hep yeni bir tane ekler,

Tennessee Williams'ın oyunundan "Kızgın Damdaki Kedi"

sönmelerine izin verilmezdi. Çocukluğumun yarı loş, daracak sokaklarında o titreşen sarı alevler hep gözümün önünde)

Herneyse.

Evlerimizin içindeki ateş söndü. Bir mecaz olarak, daha da harlanmış olarak berdevam: Olan bitenin

trajik yanlarını çok çok keskin sahnelerle zihnime bir tür ameliyat izi gibi kazımış(o unutulmaz "Yabancıların kibarlığına her zaman güvenmişimdir" cümlesi mesela, yazmıştım burada! "İhtiras Tramvayı") Amerikalı büyük oyun yazarı Tennessee Williams şöyle diyordu :

"Hepimiz alev alev yanan bir evin içindeyiz."

(o aynı "evler"den söz ediyor sanki;

dumanlarını kaybetmekte olanlar)

Tennessee Williams 1911-1983

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

(Bek tu di)
Fiçır.
ACI TEBBESSÜM

ACI TEBBESSUM ...

Fakat Serozen'in gençliği pek te iç açıcı değildir...

Hiç sex çıkmaması bir yana zaten günde beş posta avış içine mahkum Sercen gelen tebliğat ile 150 milyar borç sahibi olmuştur, gençlik perisi sercarın dileğini eksiksiz bir şekilde yerine getirmiştir.

Diagram illustrating the timeline of the 150 billion TL road project:

- Dogum** (Birth) at **Yas 17**.
- Timeline progression leads to **Caner'la karsilasma** (Meeting with Caner), associated with **(Perinin tesiri)** (Effect of Perin) and **(Yas 44)**.
- Timeline progression leads to **150 milyarın (yol actigin kirlilme)** (150 billion TL (road project's pollution)), associated with **(Yas 44)**.

UZUN VILLAR YAZIN DÜNYASINDAN UZAK KALMIŞ
BİR VAZAR OLAN EYÜP, O SICAK TEAMLIZ AYINDA
GÜÇLÜ BİR ESERLE GERİ DÖNMİYİ PLANLIYORDU...

SOSYO KÜLTÜREL AÇIDAN TOPLUM DİNAMİK-
LERİNİ BİR İNCELESEM YOKSA İNSAN DOĞA-
SINDA İLGİLİ BİÇEYLER Mİ DÜŞÜNEMİYİZ.

SELAAMIN ALEYKÜM, NASILSİNİZ İBRAHİM BEY AĞMIŞSIN KİMİYİ? OOH HAYAT SANA HAYAT...

Bİ SANİYE CANIM, GÖRÜYÖN MÜ NİYAT YANI BAŞI... MİZDA SAVAS VAR AMA GARİBANA VAR PARASTI OLAN HER TÜRLÜ EYLEYİYOR...

ALEYKÜM SELAM, NE İSTE-
MİSTİN CANIM?

Bİ KISA MALBORO Bİ
DE DÖRT BİRA...

ABİ ÖYLE DEĞİL, ŞİADİ BAĞIMLI SERMAYENİN KULLA-
NIMI VE BUNLARA YA DA SENİN ANLAYIŞININ AZ EVVEL
TEKLİYONDA KIZDIN. ŞEY KİMLİK SIKIRIK
KİMLİKİ SİYAO PEKİ NEİN BÖYLET. BU KUNUDA
BİZ DE BİRAZ SUCU MUUY ACABA?.. POLİTİKALA .
RİAZİM NE DERECE DOĞRU?... İŞTE BUNLARI
İRDELEYEN Bİ BAKİŞ AÇISI ...

EH BE İBRAHİM ABİ HALK OLARAK SOKAKLARA DÖKÜLELİM BAK O ZAMAN GÖR KİME GİRİYOR?

MİNA KODUĞUM DÜNYAYI KURTARIÇA ..
GİNA ÖNCE Bİ KENDİNİ KURTAR
KAMİL ...

“TİYİ FUJİT SALIH / GEL KOÇUM, ARKADAŞLA
RINI DA ÇAĞIR...”

BAK BU ADAM GÖRDÜM?
FİSİT FİSİT SONRA SİĞİRTİZ?

UTANMIYO MUSUN TERBIYESİZ?

Tam olarak bir yıl sonra Dâhman...

BARBAROS=ALTUĞ

Birbirinden güzel yepyeni uykusuz ürünleri

ÇIKTI!

MARKETLERDE GAZETE BAYİLERİNDE KİTAPÇILARDA

www.uykusuzdukkan.com.tr

Uykusuz dükkan

Haftalık Mizah Dergisi | 13 MART 2019 | Sayı: 602

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4, Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

